

en saadan Løsning, som Regeringens Forslag ønsker. Nu ere vi, som sagt, foreløbig gaaede i Staa, og jeg ser ikke, der er Udsigt til i nogen nær Fremtid at komme i Gang. Under disse Omstændigheder har jeg ikke sluttet mig til Flertallet eller til Mindretallet og vil ved den forestaaende Afstemning afholde mig fra at stemme.

Justitsministeren (Alberti): Jeg har under Nr. 3 stillet et lille, rent formelt Ændringsforslag, som jeg tillader mig at anbefale til det høje Ting.

Hvad Sagen i sig selv angaar, er der ingen Tvivl om, at de ærede Medlemmer have Ret, der have udtalt, at det var ganske overflødig paa dette Stadium og ved denne Forhandling at tage en større Debat op om Spørgsmaalet. Jeg skal derfor ganske afholde mig derfra, idet mit Haab er, at Sagen dog nu endelig maa naa at komme til Fællesudvalget, med Hensyn til hvis Forhandlinger jeg nærer langt bedre Haab i Retning af gensidig Imødekommehed, som saa ofte er lovet, end den sidste ærede Taler lod til at have, at dømme efter hans Udtalelser. Kun finder jeg at burde udtale, at der forekommer mig at være Grund til at beklage, at denne Sag, der har været i Udvalg i dette høje Ting hele forrige Rigsdagssamling, først paa dette Tidspunkt naar frem til 2den Behandling, idet der jo vil være saa mange Sager til Behandling paa Rigsdagen, ikke mindst i det andet høje Ting i Løbet af den kommende Maaned, at dette muligvis kunde volde Vanskeligheder ved Fællesudvalgets Arbejde for at komme til Rette om denne Sag.

Ordføreren (Breinholt): Det maa være mig tilladt allerførst at takke den højt-ærede Justitsminister, fordi han, ligesom jeg, finder det u hensigtsmæssigt at rejse en større Debat om Sagen i det nærværende Øjeblik. Jeg maa derimod med et Par Ord forklare Grunden til, at det er trukket saa længe ud med Udvalgsbehandlingen af denne Sag. Den højtærede Justitsminister maatte naturligvis i sin Beklagelse over den lange Tid, det har taget, særlig rette Bebrejdelsen til mig som Udvalgets Formand. Jeg skal derfor gøre opmærksom paa de Forhold, der, som alle jo vide, have været i Vejen for Udvalgets Arbejde. Først, at der blev forelagt dette høje Ting saa uendelig faa Lovforslag i Begyndelsen af Samlingen, at det var umu-

ligt at holde Medlemmerne samlede og faa dem til at arbejde i Udvalg. Den anden Begivenhed, der ligeledes lamslog Udvalgsarbejdet, var den bekendte Pariserfærd; derefter kom Juleferien og saa Ministerkrisen, hvor man hverken vidste ud eller ind, hvem man skulde forhandle med. Jeg tror, at disse fire Punkter ville være en saa temmelig god og tilstrækkelig Undskyldning for, at Udvalgsbehandlingen har trukket forholdsvis lidt længe ud.

Overfor Mindretallets Ordfører, det ærede Medlem for 9de Kreds (S. Jensen), skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem drog adskillige Punkter frem af Flertallets Udtalelser i Betænkningen, som han protesterede imod. Jeg skal ikke trættes med det ærede Medlem om det, der næsten synes for ham at staa som Karl den førstes Hoved, nemlig den Adressebevægelse, der i saa stort Omfang fandt Sted for to Aar siden. Jeg har ikke tilladt mig at nævne denne Bevægelse, og jeg tror, man vil søge forgæves saa meget som et Ord om denne Bevægelse i Flertallets Udtalelser i Betænkningen. Denne Adressebevægelse maa jo imidlertid være kommen det ærede Medlem meget paa tværs, siden han atter og atter vender tilbage til den, uden at der enten fra Flertallets eller fra min Side er givet nogen særlig Anledning dertil. Jeg skal, som sagt, ikke trættes med det ærede Medlem om, hvordan Stemningen er i det ganske overvejende Flertal af vort Folk, thi det behøves ikke. Der er visse Ting, man ikke behøver at bevise og heller ikke nærmere at paavise. Det skal jeg ganske lade ligge. Men da det ærede Medlem har draget til Felts mod visse Udtalelser af Flertallet i Betænkningen, maa han ikke fortryde paa, at jeg ogsaa drager et Par af Mindretallets Udtalelser frem. Jeg skal allerførst blot berøre den Bemærkning, som findes i Mindretallets Udtalelser, hvori der lægges meget stor Vægt paa, at Folketinget i Aaret 1903 *enstemmigt* vedtog Lovforslaget. Dette „enstemmigt“ er trykt med spærret Skrift, det ærede Medlem lægger altsaa meget stor Vægt paa denne Enstemmighed. Udtrykket er efter parlamentarisk Sprogbrug ganske berettiget — det skal jeg straks indskyde —, men Vægten og Betydningen af denne Enstemmighed svin-der sikkert ganske betydeligt ind, naar man mindes, at der i Folketinget rejste sig ret stærke Røster baade fra Højre og Venstre mod Lovforslaget, og at det ved den endelige Afstemning viste sig, at ikke